

מחנות פעם שניה כפי שהיה בפעם הראשונה בחייהם בעולם הזה, והיינו שיתעוררו רק בארץ

ישראל הקדושה[לד].

אור הרשב"י

אחת שנקרחה בדרכו והוא ביקש מהם שיתנו לו לחם לצורך סעודה רביעית מאחר שאין לו זמן להגיע לביתו בכדי לקיים את המצווה. ומהרב נוכל לקחת מוסר לעצמנו כמה צריך להיזהר שלא להפסיד מצוה יקרה זו. שהרי קיים את מצות סעודה רביעית במסירות נפש גדולה ולא התבייש כלל והוא לא חס על כבודו לומר שאין זה מכבודו לבקש כאחד העניים שיתנו לו לחם בכדי לקיים את המצווה.

[T2] כמבואר בפ' נח ס"ט ע"א גלגול מחילות: וא"ת אם כן שאת הנשמה מקבלים בארץ ישראל כיצד הם באים מתחת הקרקע. וי"ל שהם באים בקוסטא דחיותא, דהיינו החיים הטבעיים הבאים לאדם בהתקרב ד' יסודות שאלו החיים הם משכן לנפש. וא"ת יקומו באותם החיים וילכו לא"י ויקבלו שם גרין. וי"ל מאחר שאין בהם אפילו בחי' נפש והם כלים רקים שרוח הטומאה רודפת אחריהם, א"כ בקומם על פני האדמה יהיה רוח חיצוני מתלבש בהם. אבל בבואם תחת מחילות עפר מתחת לאדמה, אין אויר חוצה לארץ הטמא שולט בהם ואינם שואבים רוח החיים אלא את הרוח הקדוש המזומן אליהם בא"י כדפי'. מהרמ"ק שם.

ימים רק מסעודת מוצאי שבת כידוע, והוא חי לעולם וממנו יהיה תחיית המתים לכל הגוף לעתיד לבוא".

ובענין זה כתב הבן איש חי בשנה שניה פרשת ויצא הלכה כ"ו וז"ל: וכתבו המקובלים יש עצם באדם שאינו נהנה משום אכילה אלא רק מן סעודה רביעית המוצאי שבת, ועצם זה נשאר קיים בקבר ואין שולט בו רקבון, והוא נקרא נסכו, וגם נקרא לוו, וגם נקרא בתואל. ואמרתי בזה רמז כי שלשה שמות של עצם הנז' הם ר"ת לב"ן, והם (אותיות לב"ן) ס"ת שלשה שמות שהם ישראל יעקב ישורון, וזוה העצם יבנה הגוף בתחיית המתים, וזה יהיה לישראל דוקא הנאמר בהם ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כולכם היום.

ובענין זה מסופר על מורנו ראש ישיבת פורת יוסף הרה"ג חכם יהודה צדקה זצוק"ל שהיה מוצאי שבת אחד שהוצרך הרב ללכת לאיזה ענין דחוף והוא התעכב שם, ולפתע נזכר הרב שעוד מעט יגיע זמן חצות ועדיין הוא לא קיים את מצות סעודה רביעית, וחישב הרב שאפילו לא יהיה לו זמן להגיע לביתו בכדי לקיים את המצווה בזמנה. והנה הרב לא רצה להפסיד מצוה יקרה זו ולכן מה עשה רבינו? הלך ודפק בוריוות על איזו דלת של משפחה

הנשמה תכנס לגוף בעת התחיה ותתקנו כבתחילה

וּזְמִין קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְמַגְבַּל הַהוּא עֲפָרָא קְדָמִיתָא,

דְּהַהוּא מָאנָא מִפְּשֵׁי ועתיד הקב"ה לגבל את אותו עפר כבתחילה

שהוא עפר כלי גופו של אדה"ר. וְלֹאֲעֵלָא בִּיהּ גְּבִילוּ דְקִיק פְּהַאי

הַמִּירָא דְעֵיסָה ולהכניס בו גיבול דק שהוא הנשמה שממנו יתכונן הגוף כשאור

המטפיה את העיסה. וּמַהְהוּא גְּבִילוּ דְאִיהוּ צְחוּתָא דְלְעֵילָא,

יְתַתְּקֵן וְיִתְיַשֵּׁר מָאנָא דְכַשְׂרָא ומוזה הגיבול שהוא הנשמה הצחה חלק

אלוה ממעלה, יתכונן ויתיישר כלי הגוף השלם בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו. פְּגִוּוֹנָא

דְאָמַר קְרָא, (יואל ד) וּמַעֲיֵן מִבֵּית יְהוָה יֵצֵא וְהִשְׁקָה אֶת

נַחַל הַשְּׁטִיִּים וכדוגמת מש"כ ומעין מבית ה' וגו' והיינו שיצא מעין טהור מביה"ק

ויהשקה את נחל שיטים. בְּגִין דְּהַהוּא נַחַל אֲסַגֵּי חֲבִיבוּתָא (ס"א

זְנוּתָא) בְּעֵלְמָא מאחר שאותו נחל שיטים הרבה את תאוות טומאת הזנות בעולם[זה].

וְכַד הַהוּא מַעֲיֵנָא קְדִישָׁא, יְפוּק וְיִיעוּל לְגַבִּיהּ, כְּדִין

יְתַתְּקֵן וְיִתְיַשֵּׁר, וְלֹא יְהֵא בְּסוֹרְחָנִיהּ פְּקְדָמִיתָא וכאשר

אור הרשב"י

האנשים אשר באו אליך הוציאם אלינו וגו' ולפי שנתקלל אותו מעין עתיד הקדוש ברוך הוא לייבשו שנאמר (יואל ד) ומעין מבית ה' יצא והשקה את נחל השיטים, מימות אברהם לא נפרץ אחד בזנות כיון שבאו לשיטים ושתו מימיו נפרצו בזנות.

[זה] כדאיתא במדרש במדבר רבה פרשת בלק פרשה כ' סימן כב ויחל העם לזנות יש מעינות שמגדלין גבורים ויש חלשים ויש נאין ויש מכווערין ויש צנועין ויש שטופין בזמה ומעין שטים של זנות היה והוא משקה לסדום, אתה מוצא שאמרו (בראשית יט) איה

אותו מעיין קדוש יצא ויכנס בנחל שיטים, עי"כ הוא יתוקן ויטיישר ולא יהיה בקלקולו כבראשונה, וכך הנשמה תכנס בגוף בעת התחיה ותתקנו שלא יחזרו לטורו הרע כבתחילה.

אותם שלא יזכו לקום בתחיה יהיו נידונים בדין של הקב"ה

וְאִינּוֹן דִּלָּא זָכָאן, יְקוּמוּן לְאַתְדָּנָא בְּדִינָא דְּמִלְפָּא
עֲלָאָה. הֲדָא הוּא דְּכֶתִיב, (דניאל יב) וְרַבִּים
מִיִּשְׁנֵי אֲדָמַת עֶפְרָיִם יִקְיִצּוּ אֱלֹהִים לְחַיֵּי עוֹלָם וְאֱלֹהִים
לְחַרְפוֹת וּלְדָרְאוֹן עוֹלָם וְאֵלֹהִים שְׂרָפִים וְאֵלֹהִים
נִידוּנִים בְּדִין שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַקָּבִ"ה הֶעֱלִיזוּן כִּי זֶהוּ מִשׁ"כ וְרַבִּים וְגו'. וְכִדְרִין כְּתִיב וְאִז
יִתְקִיִּים מִשׁ"כ, (ישעיה סו) כִּי כֹאֲשֶׁר הַשָּׁמַיִם הִחְדָּשִׁים וְהָאָרֶץ
הִחְדָּשָׁה אֲשֶׁר אֲנִי עוֹשֶׂה עוֹמְדִים לְפָנַי נָאִם יְהוָה כֵּן
יַעֲמוּד זְרַעְכֶם וְשִׁמְכֶם וְהִינּוּ שֶׁתִּתְחַדֵּשׁ כֹּל מִצִּיאוֹת הָעוֹלָם וְעִי"כ כּוֹלֵם יִחִיו
בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. יְמִלּוּד יְהוָה לְעוֹלָם
אָמֵן וְאָמֵן.

פרשת עקב מעלת הברכה

ח"ג דף ע"ר ע"ב

רעיא מהימנא

מכאן עד פרשת וילך הוא רעיא מהימנא

מעלת האדם המברך

וְאָכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ וּבֵרַכְתָּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְגו' על הארץ הטובה אשר נתן לך. פְּקוּדָא דָּא לְבָרְכָא לִיהּ לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מִצוּה (י"ח) זו שצריך האדם לברך לקב"ה על כל מה דאכיל וְשָׂתִי, וְאֶתְהַי בְּהַאי עֲלֵמָא. [17] על כל מה שאוכל ושותה ונהנה בזה

אור הרשב"י

[17] בירור נצוצות קדושה ע"י אכילה בכוונה: הנה כשנברא אדה"ר והוא היה החלק העליון שבעשיה, היה צריך בכוחו לברר את כל העולם מן הקליפות והסיגים לקראת תיקונו, לכך התפלל על הצמחים, והצמחים עלו רק עד פתח הארץ, ביום הששי צמחו אחרי שירד הגשם הראשון בזכות תפילת אדה"ר. ואח"כ בקריאת שמות לכל בעלי חיים, בירר את חלקי נפשות בעלי חיים חוץ מבחינת בהמות בהררי אלף שלא נתבררו לגמרי ע"י אדה"ר, ולכן הם מזומנים למאכל לצדיקים לעת"ל, ולכן נאסר אדה"ר באכילת בשר והותר לו רק אכילת צמחים כמ"ש "הנה נתתי לכם את כל עשב זרוע זרע לכם יהיה לאכלה". והטעם הוא, כי כוונת האכילה היא לברר הטוב שבמאכל ההוא. ולהעלותו מן הקליפה והסיגים המעורבים בהם, וכבר היו כל הבע"ח מבוררים לגמרי, ולכן לא הותרו

לו באכילה, אבל הצומח שהם העשבים והאילנות, הותר באכילתם כי עדיין היו צריכים להתברר ע"י האכילה היא. (ואם היה האדה"ר שומר ציווי ה', היה זוכה לאכול מעין הדעת טו"ר אחרי כניסת השבת והיה מתקן את כל העולמות). אבל אחרי חטא אדה"ר שוב, חזרו כל הבחינות להתקלקל, ונשמות בני אדם ונפשות הבע"ח שהיו מבוררים קודם החטא, חזרו וירדו בעמקי הקליפות ונתערבו עם הסיגים והקליפות טוב ברע. ולכן היום, אחרי חטא אדה"ר שחלש כוחנו לברר, הבירור, אינו אלא בבהמות שהורות אשר הקדושה בהם מרובה על הקליפה, אבל מן הבהמות הטמאות, אין בנו כח לברר כלל ועיקר ולכן נאסרו באכילה, כי לא די שלא יוכל האדם לברר ע"י אכילתו, אלא אדרבא, תתאחו קליפת הטומאה המעורבת בהם ותדבק באיש